

Следъ съвещанието съ кмета и секретаря, помощникътъ Коно излѣзе и предаде заповѣдта къмъ пждаря.

— Слушай, Вуте, ще занесешъ прасето при Дило кръчмаря. Ще му кажешъ да го заколи и приготви за пладне по кжсата процедура. Па и тебе командироваме тамъ да му помагашъ. Да се изстуди ракия и вино. Разбра ли?

Падарътъ не дочака да му се напомня повече. Заповѣдта бѣше изпълнена точно.

На пладне въ кръчмата на Дило се събра върната дружина: кметътъ, секретарь-бирникътъ, помощникътъ Коно, пждарътъ и самия кръчмарь. Опитаха ракията съ хубаво зелено мезе, изядоха печеното прасе, гаврътнаха чашитъ съ изстудено вино при най-весело настроение и приказки.

— Сега да му подрѣмнемъ, па здраве му кажи, рече кметътъ.

Кръчмарътъ, който знаеше слабоститъ на своитъ чести гости, още отъ по-рано бѣше послалъ голѣмата черга въ градината подъ черницата и наслагалъ нѣколко възглавници.

— Ти, Вуте, сега ще дежуришъ, заповѣда кметътъ на пждаря. Иди въ общината да не би нѣкое началство отъ града да дойде. Де да знаешъ? Вижъ че се изгърсилъ нѣкой.

Подъ черницата скоро захъркаха сговорнитъ приятели. Само кръчмарътъ, като затвори външната врата, се изтегна върху масата въ кръчмата си, понеже му се виждаше, че вжтре е по-хладно.

Жива душа не се мѣркаше ни въ улици, ни въ дворове. Тежка маряна треперѣше надъ сглъхналото село.